

Mange havde tvivlet om, at han overhovedet vilde komme med til Begravelsen. De havde forestillet sig, at han igen sad bag tilgitrede Vinduer med en Krukke Vand og et Testamente til eneste Selskab, en Martyr for Folkets Sag.

Men der gik han nu mellem sine Søskende bagved Kisten, lille og tætbygget, med en blød Kunstnerhat paa Hovedet, mørkskægget og bleg. Sin lamme Fod støttede han under Gangen med en Stok.

Inde i Kirken talte først Stedets Præst, den gamle Provst Faaborg, og siden Svigersønnen, der bagefter ogsaa forrettede Jordpaakastelsen. Det blev for begges Vedkommende kun til en højtidelig Procession af de almindeligste Talemaader. Men pludselig kom der Bevægelse i Forsamlingen. Med blottet Hoved traadte Tyge Enslev op paa Grusdyngen bagved Graven for at tale.

Der eksisterede endnu dengang et kongelig konfirmeret Reglement for danske Kirkegaarde, der forbød uordinerede Personer at tage Ordet ved en Grav. Tyge Enslev var juridisk Kandidat og maatte altsaa vide, at han begik en Lovovertrædelse. Baade Provsten og Borgmesteren, der stod ved Siden af hinanden — den ene bleg, den anden kobberrød af Forbitrelse — saae sig om efter Sognefogden.

Men næsten endnu mere harmedes Tyges Søskende over dette nye Udslag af hans Selvraadighed. Til-